

valných hromad, což však nebylo žalovanou stranou ani tvrzeno. Stala se tedy stavební záloha žalobcova splatnou dva roky po její výpovědi dané ke dni 31. prosince 1933, tudíž dne 1. ledna 1935 a ještě před vynesením rozsudku v první stolici (§ 406 c. ř. s.).

Bylo proto právem nižšími soudy žalobě vyhověno a není třeba se zabývatí vytýkanými vadami řízení, ježto na posouzení sporné věci nemají žádného vlivu.

Čís. 16985.

I ten, kdo nabyt před účinností vod. zák. č. 93/1869 ř. z. a č. 71/1870 čes. z. z. oprávnění odváděti průmyslové odpadkové vody do tekoucí řeky, jest povinen vykonávati vodní oprávnění tak, aby rybolov a jiné užitky nebyly bez potřeby ztěžovány nebo zkracovány, a jest odpověden za škody způsobené majiteli práva rybolovu, porušil-li onu povinnost.

(Rozh. ze dne 15. června 1938, Rv I 976/37.)

Žalobě, kterou se žalující rybářský spolek pro Ú. a okolí domáhal na žalovaném majiteli papírny zaplacení 9.300 Kč s přísl. z důvodu náhrady škody, vzniklé tím, že dne 29. srpna 1933 byly ryby v řece Ú. v úseku od papírny žalovaného až k městu Ú. otráveny chlorovým vápnem, ježto se otravná látka ve smrtícím množství dostala do řeky Ú. z jeho továrny, vyhověly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Po právní stránce uvádí dovolatel, že mu bylo výnosem krajského úřadu ze dne 9. listopadu 1860, č. 10943, povoleno v řece Ú. vodní právo s oprávněním odváděti průmyslové odpadkové vody do řeky Ú. a že při trvání tohoto starého vodního práva jednal žalující spolek na vlastní nebezpečí, když nasadil v Ú. ryby. Nehledě na to, že žalovaný uvedený právní stanovisko ve svém odvolání nezastával, přehlíží, že podle čl. II. vodního zákona č. 93/1896 ř. z. a § 102 českého zemského vodního zákona č. 71/1870 čes. z. z. jest výkon vodního oprávnění nabytého podle dřívějších zákonů posuzovati podle těchto pozdějších zákonů a že podle § 20 uved. ř. z. a § 21 uved. čes. z. z. jest díla a zařízení zřizovati a udržovati tak, aby rybolov a jiné užitky nebyly bez potřeby ztěžovány nebo zkracovány, a že podle § 39 uved. ř. z. a § 40 uved. čes. z. z. mají ti, jimž přísluší právo rybolovu, nárok na náhradu škody, které se mohou domáhati u soudu.

Čís. 16986.

Konkursní věřitel, který je osobním věřitelem a jemuž zároveň přísluší právo na oddělené uspokojení, má v nuceném vyrovnání nárok na kvotu z celé osobní pohledávky tak, jako by neměl práva na oddě-

lené uspokojení, ale to platí jen potud, pokud nebyl před uskutečněním vyrovnání uspokojen z věci, kterou jest jeho pohledávka kryta.

Bylo-li však věřiteli již před vyrovnacím rokem z o n é v ě c i zaplacenou, snižuje se o takto zaplacenou částku jeho pohledávka a tím i vyrovnací kvota z ní.

(Rozh. ze dne 15. června 1938, Rv I 2388/37.)

Žalobce přihlásil v konkursním řízení, vyhlášeném na jmění firmy K. G., konkursní pohledávku třetí třídy v částce 123.000 Kč a zároveň uplatnil právo na oddělené uspokojení k dvěma jím zabaveným strojům oceněným na 80.000 Kč. Konkursní řízení bylo skončeno nuceným vyrovnáním, podle něhož se uvedená firma zavázala zaplatiti 20% vyrovnací kvotu. Vyrovnací rok byl konán dne 1. října 1935. Zabavené stroje byly prodány za 80.000 Kč a výtěžek byl žalobci zaslán na konto jeho právního zástupce u poštovní spořitelny, kamž došel dne 30. září 1935. Poté byla žalobci zaplacená 20% kvota za zbytek 43.500 Kč, t. j. 8.700 Kč. Tvrdě, že mu přísluší 20% kvota z celé pohledávky 123.500 Kč, domáhá se žalobce, aby žalovaný byl uznán povinným trpět, aby byla žalobci vydána ze soudního deposita vkladní knížka spořitelny v L., znějící na 16.000 Kč. Soud první stolice uznal podle žaloby, kdežto o d v o l a c í s o u d zamítl žalobu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud převzal z rozsudku soudu první stolice zjištění a úsudek, že vyrovnací rok o nuceném vyrovnání firmy K. a G. byl konán dne 1. října 1935 a že se zaplacení částky 80.000 Kč z prodaných strojů, k nimž žalobci příslušelo zástavní právo, stalo nejpozději dne 30. září 1935, protože uvedená částka — jak sám žalobce udává — došla již dne 30. září 1935 k poštovní spořitelně na konto žalobcova zástupce k přijetí peněz oprávněného. Ježto rozsudek odvolacího soudu není v tom směru dovoláním vzat v odpor, jest i dovolacímu soudu vycházeti z těchto předpokladů při posuzování důvodnosti odvolání.

I když odůvodnění napadeného rozsudku není úplně přísléhavé, je za toho stavu věci jeho výrok správný.

Konkursnímu věřiteli s právem na oddělené uspokojení přísluší v nuceném vyrovnání ovšem kvota z celé pohledávky, jako by práva na oddělené uspokojení neměl, ale to platí jen potud, pokud se mu nedostalo p ř e d u s k u t e č n ě n í m v y r o v n á n í uspokojení z předmětu, jímž jest jeho pohledávka kryta. Bylo-li však věřiteli již před vyrovnacím rokem z t o h o t o p ř e d m ě t u zaplacenou, snižuje se o takto zaplacenou částku jeho pohledávka a tím také vyrovnací kvota z ní.

Před uskutečněním vyrovnání není totiž schodku, jenž stíhá pouhe osobní věřitele a nikoliv také věřitele oddělné. Má proto před uskutečněním vyrovnání pohledávka každého věřitele pouze jediný ráz a zapra-

vení pohledávky nebo její části. Teprve vyrovnáním vzniká schodek na úkor věřitelů, ale nikoli všech, nýbrž pouze věřitelů osobních, kdežto věřitele oddělné schodek nestíhá. Má-li určitý věřitel vlastnost jak osobního, tak i oddělného věřitele při těžce pohledávce, pak musí sice nésti schodek jakožto věřitel osobní, ale nikoliv také jakožto věřitel oddělný. Jako osobnímu věřiteli přísluší mu nárok na kvotu z celého osobní pohledávky, ale jako oddělný věřitel může použití majetkové hodnoty sloužící k zajištění jeho pohledávky a může se z ní uspokojit tak, jako kdyby tu vyrovnání nebylo. Aby nebyl zmařen účel jeho práva na oddělné uspokojení, musí věřitel v takovém případě obdržeti kvotu z celé pohledávky, jak byla v době vyrovnání, pokud není úplně uspokojen z oddělného práva. Ovšem na něco více, než na úplné uspokojení, nemá ani takový věřitel nároku, takže povinnost dlužníka ke splátkám přestává, jakmile věřitel obdržel buď z oddělného práva samotného nebo z něho a zároveň i z dosavadních vyrovnacích splátek úplné uspokojení.

Z jiné zásady nevychází ani rozhodnutí č. 3852, 3899 a 15044 Sb. n. s. a dovolatel proto neprávem o ně opírá své opačné stanovisko.

Když však podle toho, co bylo vylíčeno, žalobci bylo den před vyrovnacím rokem zaplaceno 80.000 Kč, činila pak v den vyrovnání jeho pohledávka za úpadcem pouze 43.500 Kč a 20% kvota z ní pouze 8.700 Kč, a nikoliv, jak se dovolatel domnívá, 24.700 Kč. Dovolatel tedy nemá nároku na složenou částku 16.000 Kč.

Čís. 16987.

Podle § 1480 obč. zák. se promlčují v tříleté lhůtě též pohledávky, které se někdo zavázal platit pravidelně ročně nebo v kratší době majitelce podniku na účet jejího podílu na zisku a jež se měly při ročním zúčtování odečísti od podílu na zisku.

(Rozh. ze dne 15. června 1938, Rv I 2768/37.)

Žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení nedoplatku 132.909 Kč, příslušejícího jí prý za dobu od 1. dubna 1925 do 1. října 1929 na základě ústního ujednání se žalovaným, že jí bude vypláceti týdně částku 600 Kč, na konto jejího podílu ze zisku společného, avšak žalovaným samým vedeného podniku, a že tyto částky se při ročním zúčtování od podílů sporných stran na zisku odečtou, zamítly s o u d y všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

d ů v o d ů:

Předmětem žaloby je uplatnění nároku na zaplacení jednotlivých dávek ujednaného týdenního určitou částkou stanoveného, tedy pravidelně se opakujícího plnění, které se ve smyslu § 1480 obč. zák., rovněž jako podobné pohledávky zadrželých ročních platů, promlčují v mimořádné kratší lhůtě tříleté.